

2011/10
ŘÍJEN

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 10/2011 (verze pro webový archiv)

Mgr. Jarmila Plotěná: Úvodník	3
Blahopřání	4
PhDr. Radovan Lovčí: Vzpomínka na Rev. Jiřího Palku	5
Rev. Jiří Palka: Láska až za hrob	9
Rev. Jiří Palka: Intuice nebo jasnozřivé vize?	14
Otevřený dopis: Informační vzkazy - říjen	18
Program na měsíc říjen	24

Milí čtenáři Poutníka,

Říjnové číslo časopisu věnujeme vzpomínce na dlouholetého člena a pracovníka Unitarie br. Jiřího Palku, který , jak píše br. PhDr. Radovan Lovčí, „fyzicky opustil tento svět“ 12.6.2011.

Přejeme citlivě vnímaný, barevný a duchovně bohatý čas podzimu.

Jarmila Plotěná

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v říjnu

- 1.10.** Iva Bordovská
- 2.10.** Zbyněk Staňa
- 6.10.** Eva Silvová
- 14.10.** Otakar Dušánek
- 23.10.** Ing. Pavel Sedlák

*****

VZPOMÍNKA NA REV. JIŘÍHO PALKU

Jiří Palka se narodil 29. 4. 1922 v Praze. Měl nelehké dětství a některé peripetie s ním spojené zmiňoval i ve svých přednáškách. Zároveň ale již v dětském věku prošel prvními duchovními zkušenostmi, což nezůstalo bez vlivu na jeho spirituální růst a další životní směřování. První samovolnou meditaci zažil již ve svých 7 letech a během meditací se mu podle jeho vlastních slov také samovolně vrátilo několik vzpomínek na jeho dřívější život v jakémsi klášteře.

I v současném vtělení toužil žít alespoň po nějaký čas klášterním životem, což se mu ve stáří skutečně podařilo. Protože však svou duchovní cestu nespojoval s žádnou dogmaticky zaměřenou církví a nekriticky slepou vírou, a většinu života navíc strávil v komunistickém Československu, tato možnost se mu otevřela až ve stáří. Již jako důchodce prožil v letech 1984 a 1986 několik měsíců v teosoficky laděném klášteře v Summit University v Pohoří sv. Moniky v Kalifornii v USA.

V civilním životě pracoval jako exportní úředník a překladatel. Ovládal několik světových jazyků, asi nejlépe angličtinu s němčinou, přičemž druhý jmenovaný jazyk si velmi dobře osvojil i kvůli svému pracovnímu nasazení v Říši v době druhé světové války. Opakovaně vzpomínal na to, že jedno zaměstnání mu tehdy nestačilo k základní obživě. Aby si vůbec mohl zajistit nejnnutnější životní potřeby, musel pracovat v dalších profesích i po večerech či po nocích. Ani přesto si ovšem nevydělal dostatek prostředků na jídlo a po dobu války trpěl hladem.

Během ní pobýval v Berlíně a byl svědkem dobývání tohoto města ruskými vojsky, při kterém zemřelo značné množství civilistů i vojáků na obou stranách konfliktu, a na sklonku života sepsal dokon-

ce několik vzpomínkových článků na tuto krutou dobu. Z jednoho z nich jsem citoval výše. Daroval jsem jejich kopie z jeho pověření různým historickým ústavům, ale bohužel se nám nepodařilo zajistit jejich oficiální publikaci, byť alespoň virtuální. Případní zájemci je naleznou mimo jiné v archivech brněnské a plzeňské obce unitářů.

Jiří Palka se duchovními otázkami zabýval po celý život. Angažoval se v jabloneckém sdružení unitářů, které v Jablonci nad Nisou pomohla roku 1967 založit bývalá husitská farářka Zdeňka Podlipná. (První unitáři se však na Jablonecku a Liberecku vyskytovali již v době první Čs. republiky). Neaktivněji se do činnosti Unitarie zapojil ve svém důchodovém věku. V době „perestrojky“, ve druhé půli 80. let minulého století, kdy došlo v našich zemích k mírnému „politickému oteplení“, se z pověření ústředního duchovního správce dr. Dušana Kafky stal laickým unitářským přednášečem a v roce 1990 dokonce oficiálním unitářským duchovním v Jablonci nad Nisou a Liberci. Dvojobec Jablonec n. N.-Liberec se pak jeho zásluhou stala jednou z největších unitářských obcí v republice (na konci 90. let měla 60 členů a 120 registrovaných příznivců).

Jiří Palka patřil k nejúspěšnějším českým unitářským duchovním. Dokázal volit velmi zajímavá témata svých přednášek a již za totality referoval českým posluchačům o řadě věcí, jež byly v komunistickém státě oficiálně tabu. Napomáhala mu v tom jeho znalost jazyků a přístup k zahraniční literatuře, jež byla v Československu běžně nedostupná.

Často se ve svých promluvách zaměřoval na zážitky lidí, kteří prošli zkušeností „klinické smrti“, a na díla lékařů a psychologů, již se těmito otázkami blíže zabývali. Velmi blízké mu bylo rovněž téma tzv. převtělování (reinkarnace), k němuž se často vracel. Patřil mimo jiné k propagátorům díla dr. Heleny Wambachové, která se systematicky zabývala možným historickým ověřováním informací získaných z regresních terapií o tzv. minulých životech, přičemž její výzkum zahrnoval výpovědi bezmála 2 000 různých osob. Ně-

ké které písemné verze těchto přednášek v minulosti uveřejnila na svých stranách i „Svobodná cesta“, revue plzeňských unitářů.

Na svých přednáškách českým unitářům a jejich četným příznivcům představoval též jiné pozoruhodné osobnosti zahraniční duchovní scény, jejichž práce u nás byly oficiálně vydány až řadu let po „sametové revoluci“. Patřil také mezi ty nemnohé české unitáře, kteří se osobně poznali se světově známých duchovním učitelem a spisovatelem dr. Paulem Bruntonem.

Jiří Palka byl charizmatickým a oblíbeným kazatelem. Když na počátku 90. let přednášel v Praze, nestačila mu dle vzpomínek jeho samého i dalších stále žijících pamětníků kapacita tehdy dostupných sálů, a tak nezbývalo, nežli uspořádat jeho přednášku v divadle či pronajmout sál pražské městské knihovny na Mariánském náměstí. Přednášel i na řadě různých míst severních Čech, kde byl vyhledávaným řečníkem. V důsledku vyššího věku však musel svoji veřejnou činnost postupně omezovat. Přestal s cestováním a po 80. roce svého věku řečnil na veřejnosti jenom zřídka.

V závěrečných letech svého života už pouze příležitostně publikoval, mimo jiné v celorepublikově rozšířeném periodiku „Phoenix“. Spolu s Janem Schwarzem či Josefem Wolfem tak patřil k málu českých unitářů, kteří jsou výrazněji známí i v celostátním měřítku. Kromě mnoha časopiseckých příspěvků sepsal Jiří Palka také dvě knihy. Prvá nesla název „Důkazy o existenci převtělování a karmy“, druhá „Jak zažít Boha. Zážitky nevěřících“. Obě si vydal sám a obě se dočkaly řady opakovaných vydání. Když mu již později stáří nedovolovalo angažovat se na tomto poli, namísto dalších dotisků nechal s pomocí syna Romana (v minulosti též úspěšného přednášeče v Unitarii) tyto knihy umístit na internet, kde si je může pro vlastní potřebu zdarma stáhnout každý případný zájemce.

Jiří Palka fyzicky opustil tento svět 12. 6. 2011 v Jablonci nad Nisou, zhruba rok po odchodu svého kolegy Miloše Mikoty, s nímž jsme se rozloučili loni. Odešli tak na věčnost zároveň dva „rozhodující pachatelé“ mého členství i osobního angažování se v české Unitarii. Ostatně byl to právě Jiří Palka, kdo mne na dálku sezná-

mil s Milošem Mikotou, v období vrcholících nešťastných sporů uvnitř této společnosti, která se tehdy rozdělila na dvě frakce. Chodil jsem v oné době do tzv. Strejčkovy obce na Starém městě v Praze. O existenci pražských unitářů na Vinohradech jsem se dozvěděl pouze zásluhou br. Zdeňka Vachtla, který navštěvoval obě společenství, o Brněnské obci unitářů jsem pak byl informován Jiřím Palkou. Jinak bych býval z propagačních materiálů získaných tehdy v „Karlovce“ ani nezjistil, že tyto obce také existují. Neshodli jsme se s Jiřím Palkou pouze v jedné věci. Spolu se svou „dvojicí“ a jejími vedoucími činiteli totiž v 90. letech podpořil nepravoplatné vedení Unitarie na čele s Vladimírem Strejčkem. Vedly ho k tomu kritické výtky vůči několika Strejčkovým oponentům na „druhé straně barikády“. V soukromí však býval značně kritický k některým klíčovým představitelům obou frakcí, zůstal „svůj“ a jeho výroky na jejich adresu bývaly, až do jeho smrti, poměrně břitké a velmi trefné. Když se roku 2004 z iniciativy plzeňských i libereckých unitářů a někdejšího hlavního duchovního NSČU Rev. Ludka Pivoňky jednalo o obnovení oficiální činnosti liberecké Unitarie, Jiří Palka svým vlivem tento proces pomohl podpořit. Po zbytek života také přispíval svými články do plzeňské „Svobodné cesty“ a prostřednictvím Rev. Jarmily Plotěné spolupracoval i s brněnským „Poutníkem“.

Bratr Palka uskutečnil během svého života stovky přednášek. Mnohé šířil též v tištěné podobě. Bohužel se jich ale v našich archivech dochovalo jen minimum. Proto bych rád požádal případné pamětníky a jejich držitele, zda by dostupné přednášky nemohli nabídnout k okopírování představitelům plzeňské či brněnské obce, kteří jejich kopie mohou následně archivovat. Sám Jiří Palka totiž pár let před smrtí své písemnosti včetně přednášek spálil, čehož později litoval a označil to za chybu.

Nijak nepřeháním, když napíši, že bratr Palka patřil v téměř staletých dějinách české Unitarie k jejím nejvýraznějším osobnostem, a řečeno Čapkovými slovy: Zanechal po sobě hodnotnou „životní brázdou“.

*Knihy Jiřího Palky jsou stále dostupné na webové adrese:
<http://www.spirala.cz/reinkarnace/>

Reverend Jiří Palka

LÁSKA AŽ ZA HROB

Jako sedmiletý kluk jsem byl jednou sám doma. Bylo ticho a smrákalo se.

Pomyslíl jsem si, kde se asi nalézá moje vědomí? Usoudil jsem, že někde za očima. A tak jsem to vědomí jakoby nasával níž a níž. A zase níž. Náhle se něco rozzářilo a já se koupal v nějaké blaženosti, asi tak, jako když ležíte na mořské hladině a vlny vámi jemně pohupují. Byl to duchovní zážitek, na který si vzpomínám, který se během života opakoval s odstupem více nebo méně let. Byl to stav hlubokého harmonického míru. Také jsem měl před probuzením vizi, jak jako mladý muž v režné košili se širokými rukávy žije v chudě zařízeném klášteře. Vnímá jsem svatost toho místa. To všechno způsobilo, že od dětství jsem pokládal za samozřejmé,

že se převtělujeme, a celý život jsem si přál žít alespoň nějakou dobu v klášteře.

V té době se také stalo, že jsem jel tramvají po letenském nábřeží v Praze.

Nedaleko mne stála holka asi šestiletá. Chvilí jsem se na ni díval a pak mi začaly téct slzy. Musil jsem se držet, abych se nerozbrečel. Zachytila můj pohled a vyvalila na mne oči. Pak se ke mně obrátila zády, jako že nejsem normální. Tomu jsem se nedivil. Doma jsem pak uvažoval, co se to se mnou vlastně stalo? Měla černé vlasy zastřížené na ofinu. Tedy účes, který byl dříve v Egyptě, Indii a jistě i jinde nejčastější. Domyslíl jsem si, že i ona žila v tom klášteře a že jsem ji měl strašně rád. A tak jsem si řekl, že si musím dát na děvčata s černou ofinou pozor. Během let jsem ale dostával rozum a přišel na to, že to stou ofinou nebude tak jednoduché, zvláště proto, že se teď už nenosí.

Léta ubíhala a ono nic. Začal jsem chodit do práce, a stále nic. Pak jsem se oženil, a ono pořád nic. Pak přišly děti a pak vnoučata a zase nic. A já si říkal: „Co to! Co to! Co to!“ Nakonec jsem se stal důchodcem a to mi otevřelo cestu na Západ. Podařilo se mi dostat se na kurz mantrajógy do mystické školy SUMMIT UNIVERSITY v klášteře Kamelot v pohoří svaté Moniky v Kalifornii. Několik dnů po začátku kurzu přišla do přednáškového sálu štíhlá žena ve sportovním úboru upjatém až ke krku a řekla: „Já jsem Judith. Jsem vaše učitelka hathajógy.“ V tu chvíli bych byl nejraději vyskočil a zakřičel na ni. Byla to ona! Ale uvědomil jsem si, že by to byl nesmysl před stovkou přítomných. Ale zašel jsem za ní po přednášce a řekl jí, že se na ni pamatuji z minulého života. Přijala to s naprostou vážností. Budete se ptát, jak jsem ji poznal. Člověk má auru do několika metrů kolem sebe. Ta má několik vrstev, různé barvy, je o tom celá nauka. Ty aury se navzájem „ohmatají“ a vám je někdo na první pohled sympatický nebo nesympatický. Nebo k němu cítíte hlubokou vnitřní spřízněnost, jako v našem případě.

Problém ale byl, co dál? V klášteře bylo dovoleno patnáct minut soukromého hovoru denně, ale na to nebyl skoro nikdy čas. Jeden soukromý dopis měsíčně. Jedna hodinová návštěva z venku za čtvrtletí. Jedinou možností spolu promluvit bylo při obědě. Jídelna byla v klášterní zahradě pod palmami, jedlo se u dlouhých

stolů z nahrubo ohoblovaných prken. Ale i tam byl problém. Mladé účastnice kurzu se srocovaly kolem mladých mužů ve snaze se s nimi seznámit, protože v Americe si často žena namlouvá muže. První mu dá dárek, první ho obejmě a dá mu pusy. A on se tváří jako nic netušící. Vedoucí kurzu takové skupinky rozháněly s tím, aby v tom pokračovaly mimo klášter, až kurz skončí. A tak jsme při jídle seděli proti sobě a mohli si alespoň něco říci. V některých chvílích jsem cítil, že ji mám tak rád, že mi z toho bylo až špatně. Byl jsem zklamán, když mi řekla, že si na nic z minulého života nevzpomíná. Ale za měsíc mne seznámila se svou kamarádkou, která tvrdila, že si na nás oba z minulosti pamatuje. Chtěl jsem od ní alespoň vědět, zda jsme byli manželé nebo sourozenci nebo rodič a dítě nebo milenci nebo co. Odmítla nám to říci. To, že ona nesmí, leda by šlo o vážné zdravotní nebo psychické problémy, způsobené nějakými událostmi v minulosti. Lidé by obyčejně chtěli o tom něco vědět, ale kdybychom se dozvěděli vše o jednom jediném minulém svém životě, dostali bychom z toho patrně infarkt. Příroda ví, co dělá, když nám to skrývá.

A tak jsem se alespoň dozvěděl, že je zdravotní sestrou a že denně dojíždí do nějaké nemocnice, kde léčí zadarmo díky sponzorům. Měla prozářenou příjemnou auru, takže jste se cítili lépe jen, když jste se ocitli v její blízkosti. Jako by všechna tíha života z vás spadla. A tak jsem řekl, že musí být velmi dobrou sestrou, když má takový vliv na lidi. Ona ale odpověděla, že je dosti špatnou sestrou a má také špatné stránky. Že je totiž vzpurná. Ptal jsem se, co tím myslí, že je vzpurná, a začala mi vysvětlovat, že jakmile jí vrchní sestra nebo lékař něco vytknou, že dostane strašný vztek, že by nejraději vykřikla a všem vynadala, že se musí zuby nehty držet, aby byla zticha, protože ví, že mají třeba pravdu. A protože jsem se celý život zabýval psychoanalýzou, začal jsem se jí hned vyptávat, jaké bylo její dětství, mládí, co význačného zažila. Ukázalo se, že měla přísného otce, který nad ní stál, když dělala do školy výkresy. Ona moc kreslit nedovedla a otec na ni křičel a výkres jí opakovaně roztrhal, že to musí nakreslit znovu. Měla na něj strašný vztek, který v sobě samozřejmě musela potlačit a být zticha. Je tomu přes sto let, co vídeňský psycholog Dr. Sigmund Freud zjistil, že silná duševní hnutí násilím potlačená vytváří tak zvané potlačené komplexy, dnes se používá termín „vy-

těsněné emoce“. Ty mají za následek, že jakmile se třeba po padesáti letech člověk dostane do podobné situace, potlačená emoční energie v něm jakoby vybuchne, vyvalí se ven. A tak jsem se jí pokusil vysvětlit, že kdyby byla schopna se rozpomenout na jednu jedinou takovou scénu z dětství a v duchu ji prožít znovu, dát průchod citům, které tehdy potlačila, že by je tím odreagovala. Předpokládalo by to ale, aby dokázala se vžít do pocitů, které tehdy měla a dala jim průchod tím, že by začala nadávat, křičet, dupat, tlouci pěstmi do stolu, popadnout talíř a praštit jím o zem. Vyžaduje to určité úsilí. Kdyby to udělala dvakrát, třikrát, cítila by, jak ta její vzpurnost mizí. A protože jsem viděl, že má nejlepší vůli pracovat sama na sobě, věřil jsem, že se jí to po čase podaří. Většina lidí to ale nedokáže a musí se obrátit na nějakého psychoanalytika.

A jak ubíhaly týdny a měsíce, blížila se doba skončení kurzu. Jednoho dne přišla k večeři celá jakoby nová. To její vyzařování bylo silnější a nějak lehčí. Ptal jsem se hned, co se stalo a začala vyprávět: „Měla jsem službu na ÁRU. Leží tam několik nejtěžších pacientů, kteří mají na sobě čidla snímající tep, dech, tlak krve, teplotu a možná ještě něco. Od postele vede kabel do vedlejší kanceláře, kde u monitorů sedí vrchní sestra a oknem vidí, co se děje v nemocničním pokoji. Měla jsem za úkol pacienty umýt a převléct a čidla jsem musela sundat. Když jsem byla hotová, šla jsem do kanceláře, abych to ohlásila. Vrchní sestra na mne upřela ten svůj orlí pohled a zkostnatělým prstem ukázala na jednoho z pacientů a řekla: „Vy jste u něj přehodila čidla.“ Obrátila jsem se na podpatku, došla k němu, odkryla ho, dala čidla do pořádku, zase ho přikryla, odešla do kanceláře, omluvila se a odešla. A po celou dobu čekala, až se ve mně zvedne obrovská vlna vzteku a já budu zatínat pěsti, až budu mít na dlaních krev, budu skřípat zubama a uteču někam pryč, abych neřekla něco nepředloženého. Ale nic takového se nestalo. Zůstala jsem naprosto klidná a uvolněná. S pocitem vítězství sama nad sebou.“

Byl konec kurzu a balili jsme kufry. Přišla se rozloučit k autobusu, který směřoval na letiště a poděkovala mi, že jsem jí pomohl vyřešit jeden její problém. Zeptal jsem se jí, zda bych ji směl políbit na tvář, aspoň jednou v životě. Tak jsme se políbili na obě tváře. Ke zděšení kolem stojících členů kláštera. A odjel jsem.

O patnáct let později se náš syn Roman začal zabývat channelingem. Tak jsem se jednou na něj obrátil se žádostí, aby se svých mistrů zeptal, jaký byl můj vztah k Judith v minulém životě. Odpověděli, že jsme byli manželé, žili jsme prý v přístavním městě a neměli děti. Byl jsem dost starší než ona. Náš vzájemný vztah byl mimořádně hluboký. I ve stáří jsme se vodili za ruku. Když jsem přišel z práce, sedli jsme si vedle sebe a cítili jen tím hluboké naplnění bez jakéhokoli dalšího přání. Prý mne přežila o třináct let.

Mezitím je mi 89 a připravuji se, že odejdu do toho jiného světa, kde člověk nemá revma a nebolí ho zuby. Ta záře, která se mi tolikrát ukázala, tam jistě na mne bude čekat. A všichni ti, koho jsem měl rád. Budeme si povídat a probírat, co všechno jsme v minulém životě udělali dobře a co špatně a jaké problémy nám z toho v budoucnu vzniknou. Nutno ale říci, že řada studií od seriózních výzkumníků říká, že jen asi deset procent lidí se s tou září setká a bude v onom světě při plném vědomí. Většina lidí prý bloudí ve tmě, jako v mrákotách, dezorientována. Také proto, že z fyzického světa odcházeli v zoufalství, strachu, hlubokém smutku, v přesvědčení, že život je jenom jeden a že je všemu konec. Budou potřebovat nějakou dobu, než přijdou na to, že je to jinak. Vraťme se ale nyní k těm, kdo prožívají ráj srdce a uvažují vrátit se opět do toho labyrintu světa. To není jen tak. Lidé vytvářejí národy a každý národ si myslí, že je tím nejlepším, ostatním nadřazeným, a je ochoten se kvůli tomu prát. Lidé také věří v různé bohy a jsou přesvědčeni, že jenom ten jejich bůh je ten pravý, jediný, nejvyšší, a jsou ochotni ve jméno toho jejich boha milosrdného, slitovného i zabíjet. A bůh je přitom jenom jeden, ale lidé v různých koutech světa a v různých stoletích a tisíciletích mu dali různá jména a popsali cestu za ním velmi podobným způsobem. A teď se tam máte vtělit. Řekněte sami, to je tak strašný problém, že by člověk z toho zešedivěl dřív, než by se narodil. Ale nakonec vám nezbude, než po hlavě skočit do toho chaosu s vírou, že snad lidé přece jen dostanou rozum a že se opět setkáme se všemi těmi, koho jsme milovali, protože láska lidi k sobě přitáhne, i kdyby byl každý na jiném konci světa, přitáhne je tak jistě, jako magnet přitáhne sponku do vlasů.

INTUICE NEBO JASNOŽŘIVÉ VIZE?

Zažili jste někdy letecký nálet? Já jich za války zažil v Berlíně asi 350. není to nic příjemného, ale ještě nejpříjemnější byly nálety Američanů. Ti bombardovali ve dne z velké výšky. Na určitou část města shodili tolik a tolik bomb a vůbec je nezajímalo, kam padnou. To Angličané přilétali v noci, snesli se velmi nízko, vyhlédli si nějakou ulici, která byla jako podle pravítka, nalétávali přesně nad domy a házeli bombu za bombou, že ani jediná nepadla vedle. Jak vidíte, Angličané jsou proti Američanům velcí šetřílkové. U Američanů byla také ta výhoda, že jejich polohu stále oznamovalo rádio. To měl přes den zapnuté každý a znovu a znovu jsme mohli slyšet: „Svaz nepřátelských letadel nad městem Gardelegen /nebo Stendal nebo Rathenow/ směřuje k náletu na Berlín.“ Tu větu jsem slyšel tolikrát, že ještě dnes mi jména těch tří měst zní v uších. Už několikrát jsem v televizi viděl film o bombardování Berlína, jak se rozezněly sirény a davy lidí utíkaly po ulicích, aby se dostaly do krytu a táhly za sebou kupu dětí. Přišlo mi to vždycky k smíchu. Nikam se utíkat nemuselo, sirény se ozvaly půl hodiny před vlastním náletem, takže jste se dostali kamkoli v pohodě. Také proto se neutíkalo, protože každý dům ve středu města, kde byly několikapatrové domy, měl svůj vlastní dobře vybudovaný kryt ve sklepě. A děti? Za tři roky jsem v Berlíně uviděl jen několik dětí. Všechny děti byly odvezeny na venkov a do hor dávno před zahájením náletů.

Horší to bylo, když bombardovali Angličané. Představte si, že vás uprostřed noci probudí výbuchy někde nablízku, všechno se otřásá, okna řinčí. V panice hledáte vypínač a modlíte se, aby šel elektrický proud. Pak hledáte kalhoty, kartáček na zuby a ostatní to nejnutnější. Každou vteřinu můžete doplatit na to, že jste neslyšeli oznámení náletu. Přiiřtit se do sklepa v noční košili mi připadalo nevhodné. Já tehdy ještě pyžamo neměl. Ale jednu dobu jsem pracoval v hotelu jako sluha. Jeden host, který Berlínem jen projížděl, byl náletem tak zaskočen, že utekl do krytu a v pokoji

nechal pyžamo. Nálet se prodloužil do ranních hodin a on pak hned spěchal na vlak, aby si zajistil místo. Můžete si představit, že po takovém náletu tisíce lidí přišlo o střechu nad hlavou a ti pak vzali všechny vlaky útokem. On se prostě do svého pokoje už nevrátil a jeho pyžamo bylo první v mém životě.

Uvažoval jsem, jak to zařídit, abych houkání sirén v noci nepřeslechl. Od studentských let mne zajímala lidská psychika, sugesce, autosugesce, hypnóza a tak, tedy otázky, o které dobře vychovaný člověk ani nezavadí, alespoň podle tehdejších hledisek. A tak jsem si začal dávat sugesci „Probudím se při prvním zahoukání sirén.“ I když jsem minulosti míval s autosugescí dobré zkušenosti, s touto se problém nevyřešil. Mnoho let později se mi dostaly do rukou knihy, které napsal H. Carrington a S.J. Muldoon /např. *The Phenomena of Astral Projection*, Samuel Weise, New York 1970/, podle kterých se astrální tělo při spánku vznese nad tělo fyzické asi o metr a půl, zaujímá horizontální polohu a je s fyzickým tělem spojeno něčím jako kabelem. Veškeré vzruchy k nám tedy doléhají s obtížemi. Tehdy jsem došel k názoru, že sluch je za spánku mimo provoz, alespoň z velké části, a že je nesprávné se na něj obracet. A tu mne napadlo obrátit se na intuici. Kdysi jsem četl pojednání, kde autor dospěl k poznání, že intuice, která člověku něco napoví a on to opakovaně ignoruje, mu přestane na nějakou dobu radit. Jestliže si ale dodatečně řekne: „Něco mi říkalo, abych to nedělal, ale já toho nedbal,“ pak je zřejmé, že pochopil, že je zde nějaká síla, která je při něm a on si příště dá pozor. Načež mu intuice pomáhá dál. Když jsem to pojednání dočetl, hned mne napadlo, že nejde o žádnou intuici, ale že je zde nějaká nefyzická bytost, která mu chce pomoci. Takhle by se přece zachoval každý rozumný člověk. Tehdy jsem o těch nefyzických bytostech nevěděl nic a nebyl čas o tom uvažovat. Ale něco mi napovědělo, abych tu autosugesci změnil na: „S pomocí Boží se probudím pět minut před houkáním.“ Tu noc, kdy jsem si tuto autosugesci dal před usnutím poprvé, jsem se probudil asi v půl druhé ráno. Udivilo mne, proč jsem se probudil. Bylo úplně ticho. Mimo to jsem cítil, že jsem naprosto vyspalý. A pak jsem si vzpomněl na tu autosugesci. Za chvíli začalo houkat, v klidu jsem vzal všechny své věci a odešel do sklepa. Za půl hodiny dům dos-

tal zásah a všichni jsme vyhledali jiný kryt. Ráno tam byla hromada doutnajících trosek a já se odebral na shromaždiště, kde mi dali adresu nového podnájmu.

Tehdy jsem nad vzniklou situací nepřemýšlel. Nebylo kdy. Ale po létech, doma, mi teprve došlo, že ta intuice nebo, co to bylo, vidí dopředu, je jasnozřivá. Je zřejmě něco nebo někdo, kdo vidí dopředu, co se stane. Je to součástí nás samých nebo je to něco mimo nás? Kdyby to bylo něco v nás, tak bychom museli mít v sobě něco nadlidského, nevím, zda říci, božského. Nějakou buňku nebo atom, který nás spojuje se Stvořitelem. Myslím, že to není vyloučeno, protože bible ústy apoštola Pavla říká: „Jste Boží chrám a Duch svatý ve vás přebývá.“ Jinde se praví: „Prvotiny Ducha Tvého v sobě majíce...“ Jeden z velkých duchovních učitelů minulého století, PhDr. Paul Brunton, tomuto zárodku Boha v nás říká Nadjá /Overself/. V klášteře v Kalifornii, kde jsem studoval mantrajógu, používali označení Kristovské Já /Christ Self/. To mne vedlo k myšlence, zda už dříve jsem neměl nějaké jasnozřivé vize, kterým jsem nevěnoval pozornost. A vzpomněl jsem si. Prvou takovou vizi nebo sen jsem měl asi v deseti letech, kdy jsem uviděl ženu středního věku, která by mohla být mou matkou. Nevěděl jsem, co to znamená a nepřemýšlel o tom. Ta vize vyvolala v mém nitru tak silnou odezvu, že si na ni dodnes do detailu pamatuji. Vizi ze snu jsem si nakreslil. Měli jsme doma krabice z bílé lepenky a tak jsem z jedné vystříhl čtvereček a na něj obrázek nalepil, aby vypadal jako orámovaný. Měl jsem jej mezi svými věcmi několik let. Ta vize se během let opakovala ještě dvakrát, ale stáří ženy zůstávalo stále stejné... Ale nikdy se neobjevil žádný náznak, kdo ta žena je a jaký k ní mám vztah. Vše se vysvětlilo o několik desetiletí později, když jsme se potkali a po krátké známosti se vzali. Teď jsme spolu téměř padesát let.

S takovými vizemi se přímo roztrhl pytel začátkem roku 1984. O něco později jsem dorazil do mystické školy SUMMIT UNIVERSITY v pohorí svaté Moniky v Kalifornii, kde jsem se měl zúčastnit kurzu, jak již uvedeno. Bylo nás 85 – křesťanů, buddhistů, hinduistů, zoroastriánů, vyznavačů bohyně Juan Yin a jiných. Zjistil jsem, že řadu z nich znám, věděl jsem předem, o čem budeme

mluvit, nebo, co se stane. Těch vizí muselo být tak třicet, jako by mi něco chtělo naznačit, že zde jsem na mimořádně význačném místě. Během let jsem o těch vizích mluvil s řadou lidí a vyslechl různé názory. Jeden hloubavý člověk vyslovil domněnku, že Bůh nebo andělé nebo jiné bytosti věděli dopředu, že se stanu duchovním a budu jezdit po republice a přednášet o těch vizích a jiných jevech, které se mi staly, které ateisté nedokáží vysvětlit, abych tak posluchačům naznačil, že materialistické vnímání světa a života nemůže být správné. Jestliže ale by zde byl někdo, kdo zná budoucnost, jak je to s naší svobodnou vůlí? Jestliže se ocitnu v nějaké situaci, mám přece svobodnou vůli rozhodnout se tak nebo onak, co udělám dál. Je to tedy na mně, co se stane. Jak by to tedy mohlo být známo předem? Ledaže by ten Bůh nebo andělé, či kdo, věděli, jak se rozhodnu, protože by znali moji povahu, moje postoje a reakce, a tím „si mohli spočítat na prstech“, jak to dopadne. Samozřejmě, že jsem o tom všem mnohokrát uvažoval a dospěl k názoru, že jediné, co spolehlivě vím je, že nic nevím. Já mám dokonce podezření, že to Bůh zařídil takto schválně, abychom si na těchto problémech vylámali zuby a uznali, že to vše přesahuje naše chápání a to v nás vyvolalo pokoru. Přestat si myslet, že všemu rozumíme, že jsme pány světa. Kdo má v sobě pokoru, ten je i ke svému okolí laskavější, ohleduplnější, vychází druhým v dobré věci vstříc a nenárokuje si pro sebe bůhvíjaké výhody. Takový člověk vedle vizí má i pocit, že někde sice blízko, ale ne ve fyzickém světě, je stále něco nebo někdo, kdo nad ním bdí.

Je zde ale jeden problém. Jak rozeznat vnuknutí nějaké nefyzické bytosti nebo intuici od svých vlastních myšlenek? Na tom člověk ze začátku selhává. Intuice je typická tím, že naprosto nenaléhá, není citově zabarvená, není zdůrazněná. Je to, jako kdyby vám někdo tichým a klidným, nezúčastněným hlasem něco vnučil. Intuice nesmí ovlivnit svobodnou vůli člověka rozhodnout se. Stačí tedy naučit se naslouchat, co se děje v naší vlastní mysli.

INFORMAČNÍ VZKAZY JEDNOTLIVCŮM NA KAŽDÝ DEN V ROCE

Tento program je určen pro lidi na jednotlivé dny celého roku, i když každá z těchto myšlenek může pomáhat kdykoliv to budeme během roku potřebovat.

ŘÍJEN

1. října

Pokud se rozhodneme, že v našem životě nebude nic nedbalého, že se budeme snažit o hodnotný život, pak naše transformace k lepšímu nás posunou vždy o kousek dále. Žádná transformace není zbytečná.

2. října

Na základě všech informací, které jsme do dnešního dne mohli přijmout, již víme, jak kontrolovat své myšlenky i jednání. Tím se nám otevřely dveře Pravdy. To nám umožňuje zbavovat se zbytečných bolestí. Nemůžeme se tedy vymlouvat na neznalost nebo neschopnost uvědomit si to. Mnoho dostáváme, je třeba si tedy uvědomit odpovědnost, kterou tím na sebe bereme. Jak daleko jsme na cestě k této zodpovědnosti?

3. října

Každý člověk něco vlastní. Někdo hmotné, někdo duchovní dary. Každý máme co dávat. Neskrývejme proto tyto své dary, ale užívejme jich pod kontrolou zákonů. Nezneužívejme je k osobním nezdravým požitkům. Že jsme otevření zákonům, poznáme podle toho, že na ničem již nelpíme.

4. října

Chceme-li žít opravdu hodnotný život, musíme pro to něco udělat. Začít pracovat na sobě, objevit vlastní cestu, získat vnitřní vedení. Mýlíme se, když si myslíme, že to může udělat někdo za nás. Kdo si to myslí, stane se sám nakonec neschopným.

5. října

Zamysleme se nad tím, jestli máme nějaký skutečně hodnotný cíl před sebou. Pokud totiž žijeme jen pro své osobní potřeby, budeme nakonec nespokojeni a nešťastni. Je třeba se učit žít pro druhé, vždyť jsme jen buňkou celé lidské společnosti. Pokud se o to pokusíme, ukáže se nám nová cesta životem.

6. října

Jak chceš začít dnešní den? Jsi schopen upřímné vděčnosti za všechno, co ti život dává? Čím více jsi vděčen, tím více se ti otevřou brány světla a pravdy. Byla by velká škoda zpronevěřit se svému svědomí.

7. října

Pokoušíš se vzdát se lpění na něčem nebo na někom nebo se ti zdá tato cesta příliš těžká? Pokud se to začneme učit s láskou ke skutečným životním hodnotám, pak to nebude cesta utrpení, ale cesta, která vede ke vnitřní radosti.

8. října

Nikdy se zbytečně nepodceňujme. Když uděláme chybu, napravíme ji. Nesprávnou myšlenku uvolníme ze svého mozku a nahradíme myšlenkou správnou a zdravou. Zjišťujeme, v čem jsme dobří a to rozdáváme druhým.

9. října

Všichni toužíme v hloubi své duše po tom, abychom byli šťastni. Abychom však toho mohli dosáhnout, musíme si to zasloužit. Život v harmonii se vším, život napojený na to nejčistší, otevřený zákonům je životem skutečně šťastným. Toužíme po tom, abychom se k této harmonii dopracovali?

10. října

Co je ve tvé duši skryto, projeví se vždy za určitých podmínek navenek. Všechny negace můžeme změnit jenom my sami.

11. října

Možná, že nyní žijeme v životním údobí, kdy nás baví naše práce a necítíme, že bychom se měli měnit. Když však začneme mít pocit, že život se nám změnil, že se stal pro nás břemenem, nastal čas, kdy bychom se měli začít měnit sami.

12. října

Dovedeme mít rádi lidi v údobí zkoušek, kdy máme pocit, že všechno jde proti nám, proti našim představám? Právě v tomto údobí je nejdůležitější propracovat se k tomu, abychom měli lidi rádi. Teprve tehdy se otevíráme zákonům.

13. října

Každý vždy dostaneme to, co se nám nedostává, jakmile přijde pro to pravý čas. Stáváme se však správcem toho, co jsme od života dostali. Nic není naše vlastnictví. Vše je třeba používat odpovědně a moudře. Je nesprávné na něčem lpět. Čím více logiky a harmonie budeme ze sebe dávat, tím více jí budeme dostávat.

14. října

Spolehlivost znamená zodpovědnost. Čím spolehlivější ve své práci a vůči ostatním budeme, i když to někdy bude pro nás velmi těžké, tím silnější a pevnější se staneme. Nakonec pro nás žádná zodpovědnost nebude neúnosná.

15. října

Příliš mnoho práce a aktivity a nedostatek uvolnění pro příjem energie činí člověka unaveným a otupělým. Hledejme ve všem rovnováhu, pak budeme šťastni. Pokud je práce jednostranná, je třeba ji doplnit a vyrovnat jinou prací a tím si i rozšířit obzor.

16. října

Učme se milovat i ty, kteří nás nemají rádi a chtějí nás využívat. Děkujeme za každou maličkost, kterou jsou schopni dát. Vydržíme-li, pochopíme, že nemáme nepřátele. Neoplácejme stejným způsobem. Napojíme-li se u každého na to nejčistší, vzejde z toho nakonec to nejlepší.

17. října

Je důležité rozšiřovat stále své svědomí i své znalosti. Pokusme se překonat svou pohodlnost, když se nám do toho nebude chtít.

18. října

V dobách strádání je člověku útočištěm jen jeho svědomí, aby mohl pochopit, proč tím prochází. Nemá smysl sám sebe litovat. Je třeba místo toho hledat odpověď, proč jsem v takové situaci a co mám napravovat. Jakmile to najdu, je nutné to začít uskutečňovat.

19. října

Jestli se nám stalo, že jsme ztratili správný směr a jsme ve vnitřním napětí – napadlo nás v takové situaci, abychom se uvolnili, analyzovali, proč a ptali se svého svědomí, kde jsme udělali chybu? Nebo se nám zdá, že by to byla ztráta času? Zamysleme se nad tím důkladně, abychom se neztratili v chaosu života.

20. října

Pokud pochopíme, jaká role nám byla v tomto životě svěřena, jaký je náš úkol, je to velký dar. Stáváme se součástí celku, nikdy se již nemusíme cítit osamoceni. Nezradme proto svůj úkol.

21. října

Stejně jako malé semínko v zemi prolomí jednoho dne svůj obal a začne růst, tak můžeme i my růst na cestě k zákonům. Pak pochopíme, co je to život věčný... Chaos v nás i mimo nás se chce transformovat a když se na něj s porozuměním a s láskou napojíme, můžeme tuto transformaci uskutečňovat.

22. října

Zastavme se ve svém zbytečném spěchu a uvědomme si, co je pro nás ve skutečnosti nejdůležitější. Pak pochopíme, že napojení na zákony znamená pro nás více, než všechno ostatní. Kdybychom se však jen dívali, jak druzí jdou cestou k zákonům a my sami pro to nic neudělali, jen je pozorovali, nic nám to nepomůže. Vykročit musíme my sami .

23. října

Kdykoliv se octneme v situaci, kterou nemůžeme unést a nevíme, jak dál, záchranou je pro nás, když se v uvolnění zeptáme svého svědomí. Přinese nám to světlo pravdy, abychom pochopili, proč se v takové situaci nacházíme. Pochopíme, že je nutné, abychom těmito lekceci prošli, abychom změnili svůj postoj k životu a k lidem. Je třeba naučit se milovat to, co děláme i to, kde jsme.

24. října

Byla-li situace nebo osoba, na které jsme ulpěli, pro nás vhodná včera, neznamená to, že bude vhodná i dnes. Je třeba přijmout změnu a učit se hledat jistoty ne v nějaké situaci, osobě nebo věci, ale v zákonech harmonie a logiky. Každá změna nás pak povede k lepšímu.

25. října

Vše, na čem pracujeme a je pod zákony, můžeme ve svých úkolech stále zvětšovat. Pokud splyneme s tím, co hodnotného nás obklopuje a překonáme to, co nás brzdilo, pak bude naše práce úspěšná a požehnaná.

26. října

Není možné, aby jen jedna cesta byla správná a ostatní špatné. Pokud jsme již sami našli správnou cestu ve své profesi i ve svém životě, jděme po ní, ale nebudme kritičtí k těm, kteří tuto cestu teprve hledají a zatím ji nalézt nemohou.

27. října

Má-li nové pojetí zapustit kořeny ve světě, je třeba mu nejdřív dát jak obsah, tak formu. Pak je nutné vyzkoušet to v praxi s několika spolupracovníky, než to přijmou ostatní. Vyžaduje to lásku, trpělivost, oddanost a úctu.

28. října

Život je dynamický proces, proto nikdo nemůže zůstat stát. Je třeba jít. I když upadneme, je třeba vstát a jít znovu.

29. října

Ve chvíli, když si myslíme, že jsme na dně, je třeba se zaměřit na ty nejčistší a nejhodnotnější věci. A snažme se něco dobrého a užitečného udělat.

30. října

Co darujeme z opravdové lásky, přinese nejen radost, ale i požehnání. Nelpěme však na tom a nechtějme z toho nic získat pro sebe.

31. října

Kontrolujme si ve svých myšlenkách, nakolik jsme skutečně napojeni na zákony a nakolik podle nich také jednáme.

PROGRAM NA MĚSÍC ŘÍJEN 2017

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 5.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE A ZPÍVÁNÍ MANTER**
- 12.10.:** **CO SI PŘEDSTAVUJEME POD POJMEM DUŠE - diskuse**
- 19.10.:** Vladimír Oršulík:
KDYŽ FACEBOOKOVÁ GENERACE DĚLÁ REVOLUCE
- 26.10.:** Rev. Dr. Petr Samojský: **NENÍ SNĚM JAKO SNĚM – ohlednutí za
sněmem amerických unitářů v Charlotte v Severní Karolíně**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 7.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **VÝZNAM USMÍŘENÍ**
- 14.10.:** RNDr. Milada Škárová: **KRIZE, ROZHODNUTÍ, PROMĚNA (II)**
- 21.10.:** Eva Švecová: **NAPLŇUJEME SPRÁVNĚ SVŮJ ČAS?**

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 13.10.:** Josef Jackulak z Vídně:
O EXISTENCIÁLNÍM PRÁZDNU (přednes česky)
Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**

Pondělí 17.10. 17 hod.: Ing. Pavel Sedlák: **MALÝ KURS POČÍTAČŮ**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová